

Důsledky morálního pozérství

9.11.2024 - Ondřej Vašíček | Svobodní

Co mají společného současní britští konzervativci, německá CDU/CSU, rakouští lidovci a české SPOLU nebo STAN? Říkají si konzervativní pravice, ale protože jsou „morální pozéři“, chovají se jako progresivistická levice. Proč tomu tak je?

Vláda současných morálních pozérů, jakkoli si bude říkat pravicová, zákonitě vede k levicovému, zelenému progresivismu. Vedle oikofobie (opak xenofobie – odpor k vlastní kultuře a etniku), protežování menšin a diskriminace původního obyvatelstva tyto rádobypravicové strany zavádí i větší regulace podnikání ve prospěch „vyšších cílů“ a nárůst zdanění, zejména tzv. „zlých věcí“. Vynucené DEI (pozitivní diskriminace menšin ve firmách), ESG (povinné zelenání korporací) a tvrdé regulace nebo vysoké daně na auta, energie, pohonné hmoty, maso, alkohol, cukr, střelnice, ... Důsledkem morálně pozérského rádobypravičáctví je tedy nejen progresivismus na sociální ose politického kompasu, ale i ekonomicky levicová politika vyššího zasahování státu do podnikání, více regulací, více daní a více zadlužení. Výsledky jsou pěkně vidět třeba ve Velké Británii.

Ve své úvaze Kdo si dnes říká „pravicový volič“? jsem popsal specifickou skupinu pravicových voličů: Morální pozéři. Jsou to lidé sice ekonomicky pravicoví (chtějí nízké daně, méně regulací, štíhlý stát atd.), ale nakonec je pro ně daleko důležitější být na té „morálně správné“ straně. Volí výhradně takové strany, které jim schválí mainstreamová média a většinový narativ. Volí „hodnou pravici“ a jsou proti „populistům a dezolátům“. Ošklivě onálepkované strany raději deklarativně zavrhnou, i kdyby byly reálně pravicovější nebo rozumnější, aby sami neschytili nějakou ošklivou nálepku jako „dezolát“, „proruský“, „svině“ atd. Zásadní je KDO něco říká, ne CO dotyčný říká. Věří na „dezinformace“ a podporují boj proti nim pomocí cenzury.

Díky existenci, vlivu a hlasitosti morálního pozérství existují strany, které na takové voliče cílí. Pro tyto strany je typické, že se bojí nálepek a žadoní o uznání mainstreamových médií, komentátorů, „influencerů“ a vlivových organizací. Kdokoli se těmto institucím postaví, nekompromisně schytá ošklivé nálepky a v očích morálně pozérských voličů přestává být atraktivním subjektem k volbě. Bohužel tyto instituce ovládá progresivní levice.

Progresivní levice se povedl „pochod institucemi“, prokazatelně dnes dominují médiím, školám, vzdělávacím agenturám, jsou ve vedení úřadů a státních organizací, tvoří drtivou většinu neziskovek, zejména těch politických, a dokonce mají svá vlivová oddělení v nadnárodních korporacích (DEI, ESG, Sustainability atd.). Díky tomu má pravicová strana ve vládě na výběr dvě možnosti: 1) buď bude prosazovat pravicově konzervativní program, a tím akceptuje boj se zmíněnými institucemi, přestane být „morálně pozérskou“ a začne schytávat nálepky – na to neměly „tradiční“ pravicové strany odvahy, 2) nebo bude levicově progresivistickým institucím ustupovat; akceptuje politiku appeasementu k progresivismu, a nakonec i k levicovosti.

Varianta 2) nám reálně nastala ve většině západní Evropy, a nakonec i v ČR. Jak to funguje? Když se morálně pozérská strana rozhodne učinit nějaké pravicové nebo dokonce konzervativní rozhodnutí, okamžitě začnou instituce a oficiální média klást odpor. Toho se většinou vládnoucí strana zalekne a svá rozhodnutí buď zmírní nebo úplně stáhne, tím unikne „onálepkování“ a udrží si pozici mimo „dezolátní“ strany. Zároveň jsou morálně pozérské vlády nuceny posilovat vliv takových institucí skrze vyšší dotace, granty a navyšování jejich pravomocí. Váhání nebo odpor je opět odměněn nálepkami.

Progresivistické instituce občas povolí nějaké velmi umírněné a opatrné pravicové kroky, ale jen výměnou za posílení vlastního vlivu, přísunu financí nebo za posílení progresivistické sociální politiky a kapitulace v kulturních válkách. Snížení daní umí tolerovat, ale za cenu např. genderové ideologie ve školách, ideálně skrze vyšší dotace a granty pro ty správné „vzdělávací“ neziskovky. Jakmile ale dosáhnou svých cílů na sociální ose, začnou se dožadovat levicových ústupků i na ose ekonomické, a to pod záminkou boje „proti zlu“: daně na nezdravý cukr, regulace „neekologických“ firem, kvóty na ženy a menšiny ve vedení firem, dotace „hodným a ekologickým“ firmám, granty pro politické neziskovky atd. Jakýkoli odpor je odměněn opět nálepkováním, takže morálně pozérské straně nezbude než ustupovat, ustupovat a ustupovat, až skončí na progresivistické levici.

Přesně to se stalo v Británii, kde 14 let vládla strana, která má v názvu „konzervativní“ a za doby Margaret Thatcher taková opravdu byla. Bohužel David Cameron se rozhodl akceptovat politiku morálního pozérství – být „hodný konzervativec“, konformní s institucemi – a za 14 let vlády „pravicových konzervativců“ udělal z Británie progresivisticky levicovou zemi. Vedle woke šíleností klesla podle heritage.org i ekonomická svoboda Británie ze 79 bodů (Mostly Free) v roce 2009, kdy ještě vládla Labour Party, na loňských 69,9 bodů (Moderately Free) a trend je klesající.

Velmi podobně dopadla vláda Angely Merkel a jejího CDU/CSU. Na začátku vlády se Merkel ještě chovala celkem konzervativně, ale zejména v momentě migrační krize roku 2014 nastoupila CDU na plnohodnotnou morálně pozérskou politiku. Důsledky ve formě kapitulace v kulturních válkách, ale i podlomené ekonomiky vidíme na dnešním krachujícím automobilovém průmyslu.

Volba SPOLU a STAN je tedy volbou progresivní levice; je to cesta, kterou se vydalo Německo nebo Velká Británie a se SPOLU budeme tuto cestu následovat. Petr Fiala je možná pravicový konzervativec a možná své projevy před čtyřmi a více lety myslel vážně, ale je morálním pozérem, a tak mu nezbylo než progresivistické levici ustupovat – ve strachu před nálepkami. Pokud bude SPOLU vládnout dál, bude v tom pokračovat. Alternativou je autentická pravice, která se nálepek nebojí, v ČR zastoupená stranou Svobodní.

<https://svobodni.cz/novinky/dusledky-moralniho-pozerstvi>